

Геоцентризм

Микола Руденко

Я знову чую не нову розмову,
Поза якою пустка і пільма:
Земля — одна на всю Світобудову
Жива планета, іншої нема.

А хтось зітхає так глибокодумно,
Немовби зауважити хотів:
— Це дуже сумно. Боже, як це сумно!
Адже ж цей світ —
Не кращий із світів...

Тим часом той, хто ловить у тенета
Сліпої влади — до оцих тривог
Додав своє:
— Одна жива планета? Ха-ха!
Тоді я неспростовний бог...

Це так йому припало до вподоби,
Що замість храму освятив тюрму.
І весь народ — учені й хлібороби
Молитись нині змушені йому.

І люди дякують в тупій покорі
За те, що дихання лишив їм дар.
А дехто стверджує, що навіть зорі
З його наказу світять із-за хмар.

Лиш дивний Всесвіт з краю і до краю,
Мов на весні закохане дівча,
Лукаво зорями-очима грає —
Він цих смішних тривог не поміча.